

LO GRINHON

LA GAZETTA DAU VIVARÉS D'EN
NAUFI

SOMARI

1. Lo temps de l'estiu. Lo Revessin
2. La darreira gaita 3. Marc Noalha
3. Era un còp Ràdio Vivarés...
- Las istòrias dau petit neir. Patric Cròs
4. Tirat dau còfre de Serai
- Las Rogacions. La Monica
5. Los cors de linga. Gerard Betton
- Textes d'escolans : Lo baston
6. Entre Rhône et Loire, occitan et francoprovençal: de Moly Sabata à Molhesabate. Jean-Michel Effantin
7. Lo Beure e lo Minjar
- Tarta a las ampas. Lucette Rouchier
- Mon baston, lo baston (suita)
8. Ven de parèisser : Tome II dau Revessin
- Per Rire : Lo cantonier mòrt

Per retrovar **Parlarem e lo Grinhon** sus internet

BARTAVEL

<http://www.bartavel.com/>

LO GRINHON

es la revuaa de l'associacion occitana
PARLAREM EN VIVARÉS

D'èss Anonai. Es manda a tots los aderents.
Per la recèure, mandar

12 € per una persona

15€ per un coble a :

LO GRINHON (G. Betton)

La petita Comba

27 rua Marcel Bruyère

07100 ANONAI

Faire lo chec a l'òrdre de PARLAREM EN
VIVARÉS.

Los abonaments partan dau n° de Prima
e s'achaban daube lo n° d'Ivèrn...

N°90 Estiu de 2016 - Julhet

Lo temps de l'estiu

Las vacanças son aquí, lo grand atupiment de l'estiu arriva e coma tot lo monde Lo Grinhon vai esperar la rintraa. Quasi boclat lo número d'estiu fau pensar davant de calar, a la rintraa, organizar tant se pec los cors de linga per exemple. Justament ne'n parlem pa ja 5, daube los exercicis d'escritura.

L'an que ven, a Parlarem, voudrián relançar de cors a tots los nivels sus Anonai. Per aquò farem una granda reünon a la rintraa per faire coneissença, veire coma s'organizar. Es important de gardar lo contacte daube aqueles que vòlon aprene la linga, l'aprigondir o tot simplament melhorar de coneissenças. Dins nòstres cors tot lo monde adus sa pèira, aqueles que coneisson dejà la linga de familia, aqueles que son pas d'aicí e que dison « autrament », aqueles que vòlon comprene e aqueles qu'an de questions...

Lo partatge es un bonur e siem totjorn contents de nos retrovar.

Mas fau claire aquel numèro, profitètz dau bon temps de l'estiu, legissètz vòstra linga, parlètz, los petits son per aquí, qu'es lo moment de lhur faire auvir çò que nosautres avem auvit tota nòstra enfança, la musica d'aqualeta tant genta linga. Mas si la laissariàn petafinar !

Lo Revessin

Vocabulaire :

Atupiment, atupir : éteindre... assoupir

Claure, enclaure : fermer /aprigondir : approfondir

Adus : apporte, v. adure : apporter

La darreira gaita (3)

Dins l'episòdi 2 (Grinhon n°89), l'òme a tornat trovar, sus lo marchat, lo petit òme dau mantèl gris. Sembla qu'aquelo d'aquí lo cherchava mas dispareguèt quand essaièt de l'aprochar. Quau qu'es quel omet net ? L'òme tòrna sus son passat...

La resta dau jorn, poguèt ren faire. Virava, preniá ‘na veiaa puei la laissava que saviá plus çò que ne'n voliá faire. Lo paneir dau marchat èra pausat sus la taula daube los picaudons e las ortolalhas, çai demorèt tota la jorna. Eissublèt de minjar. Aviá ni fam ni set. Barrutlava dins l'apartament coma ‘na treva. Quante sarrava los uelhs, veiá mas doas chambas brunas. Doas chambas brunas que corrián, pès deschauç, au som daus eschaleirs de la plaça. Doas chambas que s'avalissían au contorn d'una charreira.

Doas chambas que semblavan... Benlèu las aviá desjà veguàs... Mas, non, qu'èra pas possuble. Quò fasiá trop de temps, tant d'annaas avián passat. Qu'èra 'n'istòria d'un autre temps.

D'aquelo temps d'aquí, viviá dins la vila nòva au som d'una torre. La femna veniá de louitar. Per dire verai, èra partiá, aviá filat de l'autre latz dau monde, èra pas tornaa. Eüra, qu'èra pas mai qu'un sovenir de dolors passaas mas, a l'època, n'aviá estat tot trevirat. Chasque vespre, quora la vila escupissiá lo flòt sagnós de sas autòs, davalava d'es ielo. Corriá per la vila tota la nueit en chercha de saviá pas qué. Aviá percut lo sòm. Travallava lo jorn, trevava la nueit. Quntas nueits passèt ! Mas quelas nueits, èran encara de nueits ?

La nueit prigonda. La nueit neira e sarraa. Aquela nueit esta pas mai dins la vilassa. Que fase luna o non, lo jorn tomba pas mai, ativat per los miliers de lumes qu'eschalatran las torres situst que la nueit s'esmunha. Au som de las torres, lo nas apejat au carrèl, los òmes roimian coma de béstias enchaenaas a lhor crèpia, gaitant tracolar lo solelh darreir las nèulas cindrosas bofaas per la vila. Lo jorn tomba pas, fai plaça. Monta un calabrun, una lusor qu'envelopa tota la vila, clartat flacha sens nuanças. Qu'es pas la nueit.

La nueit, la veraia, passa au large d'aquelo gorg brilhauant onte se poiriá neiaa. Se ne'n desvira e còla sus los champs au luenh. Acaça la resta dau país de sa flaçaa pelhonanta d'estialas. E los buèus, ajaçats dins los prats, roimian son freshum aiganhós.

Dins las charreiras, de morselons de nueit s'escondon dins quauque pertús de murs o recaire de pòrtas. L'òme, solet, vai, de tròc de nueit en tròc de nueit coma, en estiu, cherchètz l'ombra en plen mejorn. Dins lo neir, es en cò seu coma 'na chastanha dins son eric. La claror de la vila li es un dangeir, lo traucha e lo laissa coma nud, li còpa lo bofe coma l'aer a un peisson. Lo neir fai boina a son estre, li empacha de se fondre dins la clartat messongièra de la nueit vilassière.

Lo quadran d'un relòtge, sembla-luna pendolaa au clocheir, lo sonha. Amic o enemic ? Teshmoenh de sa corsa, gaita d'un monde qu'es pas lo seu ? Basta ! Treva charreiras, charreirons e tresanda dau temps que los autres dèrman dins la nueit artificiala de las chambras.

Au matin, quora tornava de sa corsa fòla, se prometiá de partir un jorn, de laissar aquela bruscha roja per pas prendre la brotja, per ne'n pas crevar. Un jorn prendriá son vam. Au som de la darreira charreira, seguiríá los camins, las cròsas, los violets que lo menarián, enquesiam o en denluòc, dins un país que siese seu. Un país onte lo jorn sap encara faire plaça en la nueit. Partiriá coma lo juferant, coma un pelharòt, en chercha d'aquesto país que l'aprovesariá.

Zò fariá. Lo jorn vendriá. Amai seguèsse pas deman.

Tombava puei dins un gorg prigond de sòm sens raive. Gaire de temps, que li faliá tornar travalhar per una jorna sens fin que lo menariá josca ‘na novela corsa esperduá.

Que trovariá au sòm d'aquelos barrutlatges ?

Marc Noalha

Èra un còp... Radio Vivarés

Las istòrias dau petit neir

Dins las emissions de Radiò-Vivarés trovem las istòrias dau petit neir. Una femna acoja d'un petit neir e tròva una bona excusa per explicar a son òme perque lo petit es tot neir.

Dins quelas istòrias la femna es fina, trova lo biais d'entortuilar son òme e d'assurat a fautat. Sa fauta se pòt pas escondre, que son petit es neir ! Lo neir marca benlèu la color dau peschat. Un pauc de morala s'in-vita benlèu 'qui.

L'òme elo es bien mens fin que sa femna.

E poiem apondre que la probabilitat qu'una femna dau país trova per galant un òme neir en aquela epòca deviá èsser quasi nulla !

En veiquià una contaa per un locutor de Vanosc

Lo petit neir 1 (Emission dau 20/12/1983)

Aqu'èra le Jules, alors bien sus, qu'èra un brave garçon, mès chasque còp que descendia a la mes-sa o qu'anava enquesiam, ramassava la « pilula », coma dison, dins nòstre país.

Alors un jorn diguèt a sa femna :

« Qu'es pas quò, mas anètz, qu'es la feira, vau davalar a la feira »

E le veiquià partit a la feira, e coma totjorn, bien sus, ramassèt la coita. E en se rendant, sa femna la Filomèna lhi diguèt :

« A quò n'i es, as encara ramassat una autra pilula, te siàs metat neir coma un charbonièir »

« O, t'en fais pas, vai, ma Filomèna, ò farai ben mon service quand même ».

E quauques temps après, bien sus, bien de temps après, un jorn qu'eran en plènas feneiralhas, e le temps menaçava, faliá nar feneira, e diguèt a sa filhas :

« Ben anem nar feneirar »

E prenguèt son agulhaa, daube los *bœufs*, e lo veiquià partit per anar feneirar

Mès fuguèt pas bien luenh, tot d'un còp lo Jan de laiens de'n bas li brama.

Diguèt : « Dis, Jules, te fau vite davalar »

« E quò qu'es que n'i a ? »

« Ta femna vent d'acochar, l'a trovat un garçon »

Pensètz-vos, le Jules, content coma un dieu, aviá que de filhas, lo veiquià abandonant las filhas, l'agulhaa, lo *bœufs* e anèt a la maison.

Mès en arrivant a la maison, seguèt quasi surprès per çò que le gamin èra tanspèt neir. Alors fa-guèt le torn puei diguèt a sa Filomèna, diguèt :

« Mas quò qu'es qu'as fait, siàs benlèu anaa daube un neir ?»

« E, diguèt, mès siàs pas plus fin que quò ? Te'n rapelas pas lo jorn que te siàs rendut neir coma un charbonièr, lo petit n'a près la color ! »

En veiquià una autra contaa per Regis de Rochapaura

Lo petit neir 2 (Emission dau 04/01/1983)

Los marins quand van a la pescha, savètz, filan per cinc o seis mes, set o vut mes. Alors n'i aviá un qu'aviá filat a la pescha e quand se rendèt au bot de vut o nòus mes a sa maison, anava veire sa femna. L'i seguèt pas a la maison. Demandèt a sa veisina :

- Onte qu'es naa ma femna, qu'es pas 'qui ?

- Ò, mès ta femna es a la maternitat.

- Ma femna a la maternitat ?

- Òc, òc, l'a agut un brave garçon.

- A ?

Alors anèt veire sa femna. Sa femna quand lo veguèt arrivar, lhi diguèt :

- Ò, te fachès pas, te fachès pas, te vau racontar. Le petit èra tot neir per çò que aviá pas de lait per

lo nurrir e l'avián fait tetar a una negressa, quela negressa sos nichons qu'èran nèirs per lo lait e lo petit es vengut tot neir.

Enfin, *tant pis*, diguèt ren, qu'es ben bon.

E puei lo lendeman anèt veire sa maire e lhi diguèt

- A, mas sias pas contenta d'aver un gente petit garçon.

- Me'n parlès pas, dis, quò qu'es un negre !

Alòrs diguèt a sa maire

- Mes t'an pas explicat que qu'èra una negressa que lhi a fait tetar,

- A savo ben, aviá pas de lait, per tu qu'es la mesma, quand siàs naissut n'aviau pas mai de lait. Te bailavan de lait de vacha, qu'es per causa que iuera portas de banas.

Patric Cròs

Tirat dau còfre de Serai

Las Rogacions

Lo monde mancavan pas la procession de las Rogacions, tres jorns davant l'Ascension au mes de mai.

Tuest lo matin, davant la messa, se chantava las invocations aus Sants e a las Santas dau Ciau. D'alamont, los bieneürós devián velhar encara aus fruts de la terra e preservar los enfants de la pesta, de la famina e de la guerra. Lo monde d'es La Farra an pas eissublat las pertas de 1732. La grèla aviá fait voirar las éspias, aplatat las seglas e las civaas, despu ei La Bastiá jusca es La Lauvesc e La Farra. Un auratge coma quò, tots los dos o tres ans, quò vos roïna un país.

Foliá chantar sa preièra per pas plorar misera. Lo curat chantava : « Sancta Maria, Sancta Clara, Sancta Catarina... » e tot lo monde respondián : « Ora pro nobis ». Corta preièra monta au Ciau.

En mesme temps, daube son gopilhon, benesiá a gaucha, a dreita, d'un còp seche de la man, los prats, las terras, l'òcha e l'ostau de chascun.

La Sofia, boitosa, fasiá pas la procession mas, d'es son ostau, escotava e gaitava.

Èra pas contenta. Aviá ben auvit montar las invocations mas, de Santa Sofia, n'i aviá gis.

Lo mars matin, vai en zigzagant trovar lo curat :

– Monsur lo Curat, veno pas vos faire de compliments !

– E perqué, Sofia ?

– Per çò que, dins vòstras litanias per tots los sants dau Ciau, pas de Sofia, ren dau tot. Que ne'n fasètz ?

– Mas, ma paura Sofia, i a pas ton nom dins lo calendrier !

E chercheran dins lo calendrier, puei dins l'armanhac dau Paire Menfoute, puei dins lo gròs liure de messa mas pas de Santa Sofia.

– Si qu'es coma quò, ne'n parlem plus, çò ditz la Sofia.

Davant de partir, laissa doas tomas sus la taula dau curat.

Lo lendeman, dimèrcres e vegiala de l'Ascension, la procession tòrna passar sos las fenes-tras de la Sofia. Lo curat se planta juste lo temps de senhar l'ostau a grands còps d'aiga be-neita, de naut en bas, de dreita a gaucha, e de chantar :

– Sancta Sofia !

– Ora pro nobis ! respondon lo monde.

Alòrs, la Sofia bada sa fenestra e ven coma quò au curat :

– Gràcia a mas tomas, petit bograton !

La Monica

Los Cors de linga

N'avem dejà parlat e savètz que de cors n'i a ès Tornon (daube l'UPVH, Universitat Populara Vivarés (H) Ermitatge), ès Sant Victor, ès Arras e mai ès Anonai.

L'òm pòt dire de còps que lo mot cors fai trop pensar a l'escòla. Doncas fai un pauc paur. Nòstras rencontres qu'apelem « cors » son pas sovent de cors veraiment academics. I a de discussions, sovent fasem de vocabulari :

« Coma se ditz vès ti ? Mi diso...mas pas coma ti, pas coma dins lo texte... etc.».

E puei i a lo « professor » que baila d'indicacions qu'explica tant se pec. L'autre jorn parlavam daus « marliets » e tots èran pas d'acòrd sus aquela petita bèstia. Mas avem apres lo proverbi : « *Lo temps vai chamjar, lo marliet travalha* » (*grillon*) que disiá un grand paire autrafes.

Puei expliquem un pauc de conjugason, de biais d'escrire.

E legissem. Un petit texte totas las fes. Aquò fai encara l'ocasion de barjacar e de legir a votz nau-ta, de se botar la linga en bocha..

Finalament nos siem metats a escriure. De petits textes. Vos diso pas que l'escriture es totjorn de biais, mas qu'es pas tant mau, aquò ven. E siem aquí per faire las correccions, e corregir qu'es coma a l'escòla, mas totjorn dins la bona umor, siem pas venguts aquí per nos faire jurar. Veiquià quauques textes d'ès Arras. Aviam aquesta fes chausit lo tema dau « baston ».

G.B.

Lo baston

Diumenja daube dos de mos petits enfants, siem 'nat vès Tòrrenc. I a un genti petit riò daube una cascada e tot lo long de ròchas onte los joines fan de l'escalada.

Au dessús dau pont entre lo chastèl e las ròchas i a un petit chaminon que monta le long dau riò. Los joines coron vite mas mi patissió de los seure. Aurió doput prener una cana, mas sus lo bòrd dau chamin avià copat de branchas de fraisse, ò n'ai pres un morcèl e quò m'a servit de baston e ai pogut grimpar josca la ròcha d'escalada, mas n'ai pas fat, mon darrèir es trop pesant.

Mas graça a mon baston ai coneissut quelo genti riu e escotat son « gazouillis » entre las pèiras, e lo vilatge de Tòrrenc es un vilatge a conèisser.

M. J.

Lo baston de mon grand-paire

Mi volò vos parlar de mon grand-paire. L'ai pas coneugut. Aviá fait la guèrra de catòrce e aviá estat gazat.

Sa filha, la Léa, qu'èra brolhaa en dètz nou cent dètz e a trespassat l'an passat a cent cinc ans, m'a parlat de ielo.

Sovent, per se reposar, mon grand-paire anava sus una pèira au solelh, devant sa maison e restava aquí daube son baston. De temps en temps, se relevava et fasiá defecilament lo torn de la ferma e regardava sas vachas e sas chiuras dins lo prat. Pus rintrava dins la cuisina, s'assetava sus sa sèla, apoiava son menton sus son baston, regardava e burgava lo fuòc.

Aviá ben lo temps de pensar a tot çò qu'aviá vegut a la guèrra mas gardava sos imatges dedins sa tèsta e a jamai ren dit.

G.G-A

Suita paja 7

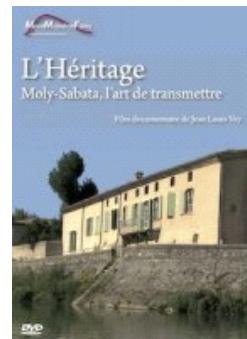
Entre Rhône et Loire, occitan et francoprovençal: de Moly Sabata à Molhesabate

De ce 26 juin jusqu'au 26 février 2017 le musée de Valence propose l'exposition temporaire "*Anne Dangar, céramiste. Le cubisme au quotidien*". Peintre d'origine australienne, Anne Dangar (1885-1951) s'installe en 1930 au bord du Rhône, à Sablons, dans la maison d'artistes, à peine créée par Albert Gleizes (1881-1953), peintre et premier théoricien du cubisme en 1912. Commence ainsi une aventure artistique inspirée par le cubisme et qui s'inscrit dans un mouvement culturel régionaliste novateur, en pleine vigueur dans les années 1930.

Anne Dangar apprend donc la technique de la céramique traditionnelle, à Roussillon et Saint-Désirat, qu'elle va mettre en pratique jusqu'à sa mort. Cependant la décoration de ses œuvres, poteries utilitaires ou pièces exceptionnelles, s'inspire du modernisme de l'esthétique cubiste. Sa production vise également à un renouveau de l'art chrétien. Anne Dangar est inhumée à Serrières, comme Gleizes, dans le monument funéraire de la belle-famille de celui-ci.

La communauté d'artistes voulue par Albert Gleizes s'abrite dans une grande bâtie ancienne dressée au bord du fleuve, pratiquement les pieds dans l'eau. D'où ce nom à l'écriture teintée d'exotisme: *Moly Sabata*. Aujourd'hui généralement lu comme un seul long nom [molissabatà], il devient difficile d'y reconnaître la banale traduction de "mouille chaussure" en francoprovençal. Ceux qui ont baptisé cet endroit, avec réalisme et humour, "*molhi sabata*" prononçaient quant à eux en distinguant [moùilli] (ou accentué et en "mouillant" le l) et [sabàta] (a central accentué).

"*Sabata*", le terme pourrait venir du persan, désigne en occitan une chaussure ouverte, comme "savate" en français ou "ciabatta" en italien (où c'est aussi le nom d'un pain aplati). "*Ensabatat*" a aussi servi à qualifier ironiquement au Moyen-Âge les hérétiques vaudois, dont les prédicateurs itinérants auraient porté en signe d'humilité des sortes de sandales. Dans l'occitan de la vallée d'Oulx, en Briançonnais d'Outre-Monts, c'est le terme usuel pour "chaussure". "*Molhi*" illustre un trait distinctif du francoprovençal: un -i final (parfois devenu e) y remplace le -a de l'occitan après -lh (comme aussi après ch: "*la vachi*", nh: "*la vinhi*", ...).

Sablons l'iséroise n'a pas le monopole de cette dénomination amusante: limitrophe de la Vocance, la commune altiligérienne de Saint-Julien se distingue de ses soeurs Chapteuil, d'Ance, du Pinet, en se revendiquant *Molhesabate* (qui conserve la graphie lh traditionnelle). C'était d'ailleurs le nom de la commune au temps de la Révolution, qui faisait voler les têtes et les noms de commune en saint. *Molha sabata*: est-ce donc le nom occitan d'un quartier particulier de la commune, ou le souvenir d'un épisode communal légendaire? A mes lecteurs du Grinhon de nous le dire!

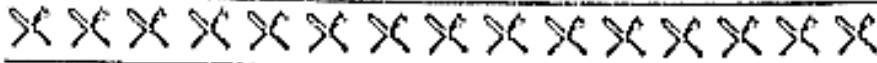
Saint-Donat le 21 juin 2016
JME

Per aqueles que ne'n volon saver mai, qu'es l'ocasion de parlar dau genti film de Jean-Louis Vey que ven de sortir a « Montmiandon-films » :

L'Héritage - Moly-Sabata, l'art de transmettre.

Per mai d'informacions o comandar lo DVD : <http://montmiandonfilms.free.fr/?L-Heritage-Moly-Sabata-l-art-de>

LO BEURE E LO MINJAR ...

TARTA A LAS AMPAS

Par Lucette Rouchier

- 4 a 500 gr. d'ampas freschas.
- 1 pasta brisa maison o dau supermarchat.
- 20 cl de crèma frescha leugièra.
- 2 uòus.
- 100 gr. de podra d'amanda.
- 50 gr. de sucre en podra.
- 1 citron verd.
- Sucre glaç (facultative).
- . Prechaufar lo forn a 200°.
- . Burrar una tartiera, la garnir daube la pasta.
- . Enfornar per 10 minutaa.
- . Mesclar los uòus, la crèma, lo sucre, la podra d'amanda e la pèl dau citron raspaa.
- . Tirar la tartiere dau forn, ajotar lo mescladís aicí dessús. Tornar enfornar per 10 a 15 minutaa (verifiar la cuèisson crèma e pasta).
- . Laissar refresir. Botar puèi las ampas. Saupodrar leugièrament de sucre glaç davant de servir.

Vocabulari : Ampa, Fragosta = Framboise

(suita de la paja 5)

Mon baston

Quand vau me promenar dins la campanha, preno totjorn mon baston en bosc de chasta-nhièr e me serv de cana, o per gratar de fòlhas o quauqua veiaa, una pèira, o per evitar de barruntlar, per amassar los champanhons, far paur a quauqua bèstia.

L'ai totjorn daube mi, qu'es mon companhon, es muet, mai sord, mas nos comprenem.

G. M.

Lo baston

Es la maison, los enfants èran bien traitats. Ma si nos arrivava de faire quaucòm de defen-dut, me soveno aver auvit :"de cops de trica que se perdan..."

Creio pas que mos parents aguèssan receuput de punitions coma quò dins lhur enfança, ni mai mos reires.

La frasa vendriá doncas de plus naut... E pamens m'a tant marcaa que me'n soveno enca-ra !

J.G.

Ven de parèisser :

Avètz aqui regropats los bilhets dau Revessin que son publiats los dimèrces dins « Le Réveil du Vivarais », lo setmanier d'Anonai.

Lo tome I èra pareissut en 2013, regropava los bilhets de 2010.

Dins aqueste tome II trovaràt l'an 2011 e tant se pec de 2012. Una manièra de revisitar l'istòria recenta, un pauc de çò que se passèt en 2011 contat dins mai de cinquanta cronicas.

Joannès Dufaud a bien vougut prefaciar aquel tome II, en sovenir de sa lònja complicitat daube lo Revessin.

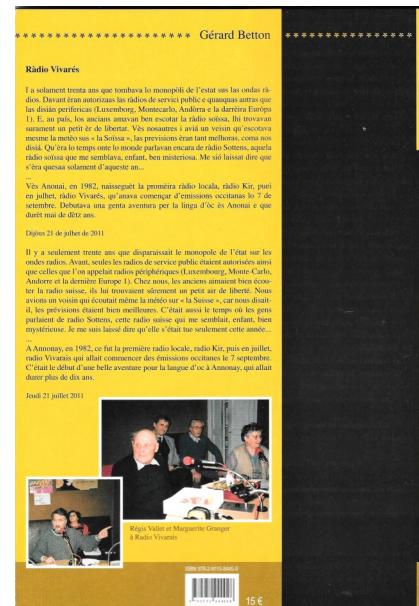
Qu'es una edicion « Lo Revessin e Parlarem en Vivarés » 15 € + 3 € per lo pòrt.

L'istòria de l'emission occitana « Parlarem » sus Ràdio Vivarés resta a escriure. Mas una cronica dau Revessin ne'n parla un brison e l'autor a ressortit quauquas vieilles fotos dau temps passat.

« Vès Anonai, en 1982, naisseguèt la promèira ràdio, ràdio Kir, puei en julhet, ràdio Vivarés, qu'anava començar d'emissions occitanas lo 7 de setembre. Debutava una genta aventura per la linga d'òc ès Anonai e que durèt mai de dètz ans. »

A Annonay, en 1982, ce fut la première radio, radio Kir, puis en juillet, radio Vivarais qui allait commencer des émissions occitanes le 7 septembre. C'était le début d'une belle aventure pour la langue d'oc à Annonay, qui allait durer plus de dix ans.

Jeudi 21 juillet 2011

Per Rire

Lo cantonier mòrt

Un jorn lo mèra mandèt son cantonier copar de branchas bassas, que geinavan las charretas, au bòrd de la rota.

Lo cantonier montèt dins un aubre, s'assetèt sus una bona brancha e comencèt de la seitar a ras. Un òme que passava per aquí, lo veguèt e li crièt :

- Atencion ! Anètz chèire embé quela brancha ! Anètz vos tuar !
- Ocupètz-vos de vòstres affaires ! Faguèt e reprenguèt son òbra. L'autre naussèt las espatlas e contunhèt son chamin.

Cinc minutás après lo cantonier cheiguèt per sòu e boliguèt plus. Un estrangier que voliá anar au vilatge, lo veguèt alonjat e li demandèt :

- Perdon monsur, es bien la rota dau vilatge aquí ?
- Pòio pas vos dire, sió mòrt !

(d'après Han Schook, Contes, légendes et fribourdes du Diois) Vocab. : cheire, cheiguèt : tomber, tomba